

זהר הקדוש

עם ביאור
הפטר והפסוק

פרשת ויגש + איסור השמעת קול בתפילה

קליה בצלותיה, צלותיה לא אשתמע - ומי ששמיע קולו בתפילתו, אין תפילתו נשמעת.

ומביא את טעם וסוד הענין שאין להשמיע קול בתפילה.

מאי טעמא - מה הטעם שאסור להשמיע קולו בתפילתו, בגין דצלותא, לאו איהי ההיא קלא דאשתמע - מפני שסוד התפילה אינו בסוד אותו קול שנשמע, דההוא קול דאשתמע לאו היא צלותא - כי אותו קול שנשמע אינו מקום בחינת התפילה, ומאן איהי צלותא - אלא מי היא הבחינה שהיא סוד מקום התפילה, דא קלא אחרא דתליא בקלא דאשתמע - זה קול אחר שאינו נשמע אלא הוא תלוי בקול שנשמע, שהתפילה היא יחוד קול שאינו נשמע עם קול שנשמע, והיחוד צריך להיות בחשאי.

אחר שאמר שהתפילה היא קול שאינו נשמע המתייחד עם קול שנשמע, מבאר את כוונתו.

ומאן הוא קלא דאשתמע - ומי הוא אותו קול שנשמע, דא ההוא קול דהוא בוא"ו - זהו הקול ההוא, סוד התפארת, שהוא רמזו באות ו' שבתבת קול, קלא דתליא ביה - והקול שתלוי בו, בתפארת, דא ההוא קל בלא ו'א"ו - זהו אותו קול שהוא בלא האות ו', סוד המלכות, שהיא רמזה בתיבת 'קל', והיא תלויה בתפארת, שממנו היא מקבלת את כל השפעותיה בעת יחודה עמו, ולכן כל עניניה צריכים להיות בחשאי, שהחיצונים לא ירגישו בה ולא ימנעו את יחודה, וכן שלא יבואו לקחת ולקבל את השפע שהיא מקבלת.

לפי מה שנתבאר שעיקר התפילה הוא בקול שאינו נשמע, יבאר שהמתפלל באופן זה דווקא, תפילתו מתקבלת תמיד.

ובגין כף - ובשביל כך שעניני המלכות צריכים להיות בחשאי, לא אצטרף ליה לבר נש למשמע קליה בצלותיה - לא צריך האדם לשמוע קולו בתפילתו, אלא לצלאה בלחש - אלא צריך להתפלל בלחש, בההוא קלא דלא אשתמע - באותו קול שלא נשמע, שהרי התפילה היא בסוד המלכות, המקבלת את השפעות התפארת, ביחודה עמו, ודא היא צלותא דאתקבלת תדיר - וזו היא תפילה שמתקבלת תמיד, שכאשר התפילה בלחש, אזי היא רוחנית מאד ואין המקטרגים רואים אותה.

ומביא רמז לסוד זה מן הכתוב.

וסימניה, 'והקל נשמע', בפסוק נכתבה תיבת 'קל' בלא ו'א"ו, וכאמור

'קל' בלא ו' רומז על בחינת המלכות, ועליו נאמר 'והקל נשמע', דא היא צלותא דהיא בחשאי - זו היא תפילה שהיא בחשאי, דכתיב - כמו שכתוב בַּחֲנֹה (שמואל א' א יג) 'וקולה לא ישמע', דא היא צלותא דקודשא בריך הוא קביל - זו היא תפילה שהקדוש ברוך הוא מקבל, פד אתעביד גו רעוּתָא וכוּוּנָה וְתַקוּנָא פְּדָקָא יָאוּת - כאשר היא נעשית מתוך רצון וכוונה והכנה כראוי, וליחדא יחודא דמריה פְּדָקָא יָאוּת בְּכָל יוֹמָא - וכאשר נעשית באופן הנכון, בכוונה ליחוד יחוד של אדונו כראוי, בכל יום.

במאמר זה מבאר שאסור לאדם להשמיע את קולו בתפילת שמונה עשרה, והשמיע קולו אין תפילתו נשמעת. ומי שאין משמיע את קולו, תפילתו מתקבלת תמיד. בכדי להבין את טעם וסוד הענין, מקדים ופותח בסוד ענין היחוד הנעשה בתפילה.

נאמר בפסוק (בראשית מה טז) **'והקל נשמע בית פּרעה'**, בפסוק זה נרמז ענין השמעת הקול בתפילה, ובתחילה פותח בפסוק שמבואר בו האופן הראוי לתפילה. **רבי אבא פתח ואמר**, נאמר בפסוק (תהלים פד א) **'נכספה וגם כלתה נפשי לחצרות ה' לבי ובשרי ירננו אל אל חי'**, ומבואר שמלבד שהמתפלל צריך לכונן את לבו ונפשו בבחינת 'נכספה וגם כלתה נפשי', צריך הוא גם להוציא את תיבות התפילה בפיו, ואז 'לבי ובשרי ירננו'.

להלן מבאר שאף שצריך להוציא את תיבות התפילה מפיו, לא ישמיע המתפלל את קולו בתפילה, ובכדי לבאר ענין זה מקדים ומבאר שבתפילה נעשה יחוד עליון.

תא חזי - בא ראה, כל בר נש דצלי צלותיה קמי מאריה - כל אדם שמתפלל את תפילתו לפני אדונו, אצטרף ליה לאקדמא ליה ברכאן בכל יומא ויומא - הרי הוא צריך להקדים לו ברכות בכל יום ויום, שהברכות הן הכנה ליחוד הנעשה בתפילת שמונה עשרה, ולצלי צלותיה קמי מאריה - ואחר כך צריך להתפלל את תפילתו, תפילת שמונה עשרה, לפני אדונו. בַּזְמַנָּא דאצטרף - בזמן שצריך, כלומר בזמן הראוי ליחוד.

ומבאר את סוד היחודים הנפעלים בתפילת שחרית ובתפילת המנחה.

בצפרא - בבוקר, לאחדא בימינא דקודשא בריך הוא - צריך לאחוז בימין של הקדוש ברוך הוא, שבשחרית מתעוררת בעולם מידת החסד, ואז הוא היחוד של יעקב ורחל שהיא בחינת רחמים. במנחה, לאחדא בשמאלא - ובשעת המנחה צריך לאחוז בשמאל של הקדוש ברוך הוא, שבמנחה מתעוררת בעולם מידת הגבורה, שאז מייחדים את ישראל ולאה שהיא בחינת דינים.

ומסיף ומבאר שלצורך היחוד העליון, צריך האדם להתפלל ולבקש בכל יום ויום.

וצלותא ובעותא, אצטרף ליה לבר נש בכל יומא ויומא בגין לאתאחדא ביה - ותפילה ובקשה צריך האדם להתפלל ולבקש בכל יום ויום כדי להיאחז בו, בקדוש ברוך הוא, שבכל יום ויום מייחדים ומתקנים בבחינות אחרות, ואין לך יום שדומה לחבירו, ואוקימנא - והעמדנו ענין זה במקום אחר.

לאחר שביאר שסוד תפילת שמונה עשרה הוא יחוד המלכות עם תפארת, מבאר לפי זה את טעם איסור השמעת קולו בתפילה.

תחילה מביא את האיסור שנאמר בזה. **מאן דצלי צלותיה קמי מאריה - מי שמתפלל תפילתו לפני אדונו, כלומר, מי שמתפלל תפילת שמונה עשרה שבה הוא עומד לפני המלך, אצטרף ליה דלא למשמע קליה בצלותיה - הרי הוא צריך שלא ישמע קולו בתפילתו, ומאן דאשמע**

אחר שביאר רבי אבא את החילוק בין 'קל' בלא וא"ו שהוא בלחש והוא במלכות, לקול בוא"ו, מבאר רבי אלעזר את הדברים באופן אחר:

רבי אלעזר אומר, יש לבאר את הדברים באופן אחר, **קלא בחשאי**, דא היא **קלא עלאה** - הקול שנאמר בחשאי ובלחש, הוא קול עליון, **דכל קליו נפקין**

מבעי ליה - היה לו לומר בלשון רבים, שהרי בכתה על הבנים שאינם. **אלא** יש לבאר כוונת **'פי איננו'**, והא **אוקימנא** - וכבר העמדנו פסוק זה, דהיינו **'פי איננו'** בלשון יחיד, לפי שרחל שהיא המלכות מבכה מחמת **דבעלה לא אשתפח עמה** - שבעלה שהוא

זעיר אנפין, לא נמצא עמה, והיינו שבכיייתה על בניה היא משום **דאלמלא בעלה ישתפח עמה**, תתנחם עליהו - שאם בעלה היה עמה היתה יכולה להתנחם על בניה עם ישראל. **דהא פדין בנהא, לא יהון בגלותא** - שהרי אזי בניה לא יהיו בגלות, **וגבין דאיננו, לאו איהי מתנחמא על בנהא** - ומשום שזעיר אנפין 'איננו' ורחוק ממנה, אין היא מתנחמת על בניה, **בגין דבנהא אתרחקו מנה, על דאיננו עמה** - משום שבניה התרחקו ממנה משום שזעיר אנפין איננו עמה.

אחר שביאר כי 'הקול נשמע' היינו קול המלכות הנשמע עד הבינה, מבאר בזה את כוונת אומרו 'בית פרעה':

תא חזי - בוא וראה, לבאר על פי דברינו לעיל, שהקול שנשמע הוא קול המלכות הנשמע עד הבינה, את כוונת אומרו **'בית פרעה'**, דא הוא סימניה לעילא - שכוונתו לרמז לסימן לעולמות מעלה, דהיינו **ביתא דאתפרעו ואתגליין מניה כל נהורין וכל בוצינין** - הבית של אימא אשר ממנו נראים ומתגלים כל המאורות והנרות אשר באבא, **כל מה דהוה סתים, מתמן אתגלי** - וכל מה שהיה סתום וגנוז ממנו מתגלה, **וגבין פה, קודשא בריך הוא אפיק כל נהורין וכל בוצינין** - ומשום כך הקדוש ברוך הוא הוציא מן הבינה את כל המאורות והנרות שבספירות, **בגין לאנהרא להווא קול, דאקרי קל בלא וא"ו** - בכדי להאיר לאותו הקול, שנקרא 'קל' בלא וא"ו דהיינו למלכות.

אחר שביאר כי הבינה מאירה למלכות את האורות הגנויים בה, ממשיך ומוכיח זאת מהפסוקים המדברים על לעתיד לבוא:

תא חזי - בוא וראה את השפעת הבינה לעתיד לבוא לזעיר אנפין ומלכות, **פד יקים קודשא בריך הוא להאי קל מעפרא** - כאשר יקים הקדוש ברוך הוא את אותו הקול, דהיינו המלכות מן העפר, **ויסתפר בוא"ו** - והוא ישוב ויתחבר בוא"ו, דהיינו בזעיר אנפין, **פדין כל מה דאתאביד מנייהו בזמנא דגלותא יתהדר** - אזי כל האורות אשר נאבדו מהמלכות בזמן הגלות, יחזרו אליה, **ויתעדנו בנהורין עלאין דאתוספן מגו עלמא עלאה** - ויתעדנו באורות עליונים שיתוספו להם מתוך הבינה המכונה עולם העליון. **כמא דאת אמו** - וכמו שנאמר, (ישעיה כז יג) **'והיה ביום ההוא יתקע בשופר גדול וכאו האובדים בארץ אשור והנודחים בארץ מצרים והשתחוו לה' בהר הקדש בירושלם'**, שכוונת הפסוק היא, שעל ידי זיווג אבא ואימא המכונה 'תקיעת שופר', אזי כל הבחינות האבודות מהמלכות, ירדו אל היסוד ויושפעו על ידו אל המלכות המכונה 'הר הקודש בירושלם'.

רבי אלעזר אומר, **קלא בחשאי**, דא היא **קלא עלאה**, **דכל קליו נפקין מתמן**. **אבל קל בלא ו'**, דא היא **צלותא דלתתא**, דאיהי **אולא לאסתלקא בוא"ו ולאסתפרא ביה**.

תא חזי, **והקל נשמע**, דא הוא **קל בלא וא"ו**. דא היא **קלא דבכאת על מקדש ראשון ועל מקדש שני**. **נשמע**, **כמא דאת אמו**, **קול ברמה נשמע** (ירמיה לא יד). **ברמה**, **מאי ברמה**. דא הוא **עלמא עלמא דאתי**. **וסימניה**, **מן הרמה ועד בית אל**, (תהלים קו מח) **'מן העולם ועד העולם'**. **הכא ברמה**, דא **עלמא עלאה**. **דהא בתיא שעתא די ברמה נשמע**. **פדין מה פתיב**, (ישעיה כב יב) **'ויקרא ה' אלהים צבאות ביום תהוא לבכי ולמספר וגו'**.

והקל נשמע, **לעילא לעילא**. **מאי טעמא**. **בגין דוא"ו אתרחק ואסתלק מניה**, **וכדין דחל מכבה על בניה מאנה להנחם על בניה פי איננו** (ירמיה שם). **פי איננו**, **פי אינם מבעי ליה**. **אלא פי איננו**, **והא אוקימנא פי איננו**, **דבעלה לא אשתפח עמה**. **דאלמלא בעלה ישתפח עמה**, **תתנחם עליהו**. **דהא פדין בנהא**, **לא יהון בגלותא**. **וגבין דאיננו**, **לאו איהי מתנחמא על בנהא**, **בגין דבנהא אתרחקו מנה**, **על דאיננו עמה**.

תא חזי, **בית פרעה**, דא הוא **סימניה לעילא**, **ביתא דאתפרעו ואתגליין מניה כל נהורין וכל בוצינין**, **כל מה דהוה סתים, מתמן אתגלי**. **וגבין פה**, **קודשא בריך הוא אפיק כל נהורין וכל בוצינין**, **בגין לאנהרא להווא קול**, **דאקרי קל בלא וא"ו**.

תא חזי, **פד יקים קודשא בריך הוא להאי קל מעפרא**, **ויסתפר בוא"ו**, **פדין כל מה דאתאביד מנייהו בזמנא דגלותא**, **יתהדר ויתעדנו בנהורין עלאין דאתוספן מגו עלמא עלאה**, **כמא דאת אמו**, (ישעיה כז יג) **'והיה ביום ההוא יתקע בשופר גדול וכאו האובדים בארץ אשור והנודחים בארץ מצרים והשתחוו לה' בהר הקדש בירושלם'**:

מתמן - שכל הקולות של זעיר אנפין ומלכות יוצאים ממנה, דהיינו הבינה. **אבל קל בלא ו'**, דא היא **צלותא דלתתא** - אבל 'קל' בלי אות ו', זהו קול של התפילה שלמטה, דהיינו המלכות, דאיהי **אולא לאסתלקא בוא"ו ולאסתפרא ביה** - שהיא הולכת להתעלות בזעיר אנפין הנקראת וי"ו ולהתגדל כשיעור קומת זעיר אנפין ולהתחבר עם הבינה.

אחר שביאר כי 'הקל נשמע' הכוונה היא לקול המלכות, מוכיח את הדברים מלשונות הפסוקים:

תא חזי - בוא וראה, כי באומרו **'והקל נשמע'**, **דא הוא** - כוונתו היא לאותו **קל בלא וא"ו** דהיינו למלכות, דא היא **קלא דבכאת על מקדש ראשון ועל מקדש שני** - שהיא הקול שבכה על מקדש ראשון ועל מקדש שני. וזו היא כוונת אומרו **'נשמע'**, דהיינו שבכה על חורבן בית המקדש, וכמו שמצאנו שנקטו לשון זו של 'קול', **כמא דאת אמו** - וכמו שנאמר (ירמיה לא יד) **'קול ברמה נשמע'**. ומה שנקט בלשונו **'ברמה'**, **מאי שיש להבין מהי כוונתו באומרו 'ברמה'**. דא הוא **עלמא עלאה** - זה הוא עולם העליון דהיינו הבינה, שהיא בחינת **עלמא דאתי** - העולם הבא. **וסימניה**, **לכך מן הפסוק**, שאמר **'מן הרמה ועד בית אל'**, והיינו ממקום הבינה הנקראת 'הרמה' עד למלכות הנקראת 'בית אל' לפי שהיא בית לזעיר אנפין, וכן מצאנו בפסוק (תהלים קו מח) **'מן העולם ועד העולם'**, שהכוונה היא מהעולם העליון שהיא הבינה עד לעולם שלמטה שהיא המלכות. וכן **הכא** - כאן יש לפרש את תיבת **'ברמה'**, דא **עלמא עלאה** - שהכוונה היא לעולם העליון דהיינו הבינה, דהא **בהיא שעתא די ברמה נשמע** - שהרי באותה שעה שקול המלכות נשמע בבניה המכונה 'ברמה' **פדין מה פתיב** - ועל זה נאמר בפסוק, (ישעיה כב יב) **'ויקרא ה' אלהים צבאות ביום ההוא לבכי ולמספר וגו'**, שהכוונה היא שבאותה שעה קוראת הבינה לכל העולמות שתחתיה לבכות עמה על החורבן.

אחר שביאר את בכיית המלכות, ממשיך ומבאר את סוד בכייתה בעת הגלות:

וזו כוונת הכתוב **'והקל נשמע'**, שהכוונה היא שנשמע הקול של המלכות עד **לעילא לעילא** - למעלה למעלה דהיינו לזעיר אנפין ולבינה. **מאי טעמא** - ומה הטעם של בכיית המלכות, **בגין דוא"ו אתרחק ואסתלק מניה** - משום שהשפעת המוחין על ידי זעיר אנפין המכונה וא"ו נסתלקו ממנה, **וכדין** - ואז **'רחל מכבה על בניה מאנה להנחם על בניה פי איננו'** (ירמיה שם). שיש להבין את לשון אומרו **'פי איננו'**, שהרי **פי אינם**

נפשי צמאה לדעת כל רז סודך

זוהר הקדוש המבואר < עם פירוש "הכתר והכבוד" >

ביאור בשפה ברורה הפותח את לב הלומד, עם מקורות וביאורים על פי גדולי המפרשים

